

vatøkonomien til at hænge sammen, fordi det er blevet så dyrt.

Man kan jo ikke betragte det som en luksus på vores breddegrader at tænde lys, når det bliver mørkt, eller at drikke et glas vand. I SF's terminologi udnævnes det jo til luksus, noget, der nærmest skal lægges giftskatter på, ligesom man har på tobak og alkohol osv., og det kan jeg ikke forstå. Jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvordan SF kan blive ved med at argumentere for den politik, når den i den grad vender den tunge ende nedad, hvor det rammer de dårligst stillede familier, som har svært ved at få det til at hænge sammen, og så vil man altså skærpe beskatningen fra SF's side.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Hr. Jes Lunde sparede jo ikke på slagordene i sin tale: det sorte forlig og den sorteste finanslov i mands minde. Der var rigeligt. Det lader mig egentlig ret kold, for det ved vi jo godt er stilen, når man skal forsvare sin egen position og forklare, hvorfor man stemmer imod finansloven i sidste ende.

Men det lader mig ikke kold, når hr. Jes Lunde så misbruger argumentationen omkring overgangsydelsen, for overgangsydelsen har jo aldrig været tænkt som en tilbagetrækningsydelse for folk, der var slidt ned på arbejdsmarkedet. Det har aldrig været ideen, og derfor synes jeg, at hr. Jes Lunde skulle begrunde yderligere, hvordan hans argumentation hænger sammen.

Det, der er tale om med overgangsydelsen, er, at det er en generel ydelse, uanset om man er nedslidt eller ej, og dermed er den med til at skabe en stemning af, at når man har nået en alder af 50 år, kan man ikke bruges mere. Det er det, vi synes er galt med overgangsydelsen. Den skaber en almindelig pessimisme, den øger mangelen på selvtilid hos nogle, der har haft det svært på arbejdsmarkedet. Derfor er det ikke nogen god ordning. Jeg synes, at man skal holde op med at pensionere mennesker i utide. Det er slemt nok at gøre det i 50-års-alderen, men hvis man oven i købet gør det for de unge, som der har været tendens til, så er det rigtig galt.

Derfor synes jeg, at man skal se i øjnene, at det, som regeringen gør med den nye ordning, er at skabe nogle nye muligheder, at give mennesker, der har haft det svært, en tro på, at de

faktisk har noget at præstere, at de har en vej til bage til arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det, der får mig herop, er betragtningerne fra radikal side om overgangsydelsen. Det skulle skabe en stemning af pessimisme og svække selvtilid hos dem, der vælger den.

Hvad er det for noget vrøvl? Har medlemmerne fra Det Radikale Venstre nogen sinde mødt de mennesker ude i virkeligheden, som det her handler om? Dette her er skrivebords-teori. De mennesker, jeg har mødt, som vil bruge overgangsydelsen, gør det da, fordi der en række andre valg, de ikke får af samfundet. Det, regeringen gør, er at tage en mulighed væk fra folk.

Jeg kan godt forsikre om, at de mennesker ude i virkeligheden, som jeg har mødt i forbindelse med den debat, vi har haft op til finansloven, netop ofte har talt om denne overgangsydelse. Det er folk, der føler sig trykket ned og ikke får en chance af dette samfund.

Derfor forstår jeg ikke, hvorfor muligheden skal væk. Men det må jo et eller andet sted være, fordi man tror, at man skal presse folk, at mennesker ikke vil være kusk på deres egen tilværelse, fordi man tror, at hvis man fjerner nogle muligheder fra folk, så får de selvtilid.

Det er et menneskesyn, som ligger fjernt fra mit, og jeg tror også, det ligger fjernt fra de fleste socialdemokraters. Det er måske det værste ved situationen her i dag, at man i en situation, hvor arbejdsløsheden blandt disse aldersgrupper ikke går nedad, vælger en så forkert løsning, hvor man tager nogle muligheder fra folk. Det er det, der er problemet. Det er ikke noget med, at det er et tagselvbord. Det er en mulighed, man fjerner fra mennesker, der har brug for at have den mulighed.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg luftede engang i SF's folketingsgruppe et forslag om, at vi skulle vedtage en tvungen praktiskordning for folketingsmedlemmer, så de i et vist antal uger om året skulle ud i det virkelige liv og snakke med mennesker, som var berørt af arbejdsløshed, mennesker på bistandshjælp, folk, som var nedslidte på arbejdsmarkedet. Jeg tror, der er brug for at diskutere den tanke igen, for jeg synes, der er noget af diskussionen herinde, som er fuldstændig virkelig-